

1

Ivy Madison zou er alles voor overhebben om in het afgelegen, mooie, onschuldig ogende plaatsje Deep Haven te blijven.

Zelfs al zou ze daarvoor een man moeten kopen.

Een vrijgezel om precies te zijn, hoewel dat misschien niet de vrijgezel was die op dit moment op het podium van de jaarlijkse veiling voor het goede doel van de Deep Haven Emergency Services stond. Met zijn krullende, donkerblonde haar, beginnende bakkebaarden en zijn zwarte T-shirt met daarop de tekst 'Knuffel een houthakker en je wilt nooit meer een boom' zag hij eruit als een boerenpummel uit de bossen van het noorden van Minnesota. Zijn T-shirt spande weliswaar om zijn spieren en hij zag er goed uit in zijn spijkerbroek met scheuren en zijn werkschoenen, maar in zijn glimlach lag net iets te veel 'grijp me, meiden'.

De veilingmeester verstond zijn vak. Hij noemde regelmatig mensen in het publiek bij naam, in een poging hen uit te dagen om te bieden. En blijkbaar hield het dorp Deep Haven van zijn brandweerlieden en ambulancepersoneel, want de kleine veteranenbar zat vol en de serveersters haastten zich continu heen en weer om kippenvleugeltjes en cheeseburgers met bacon naar de biedende mensen te brengen.

Na de show zou een plaatselijk bandje het podium beklim-

men. De veiling maakte deel uit van het midzomerfestival – het eerste van heel wat feestjes die de hele zomer door in Deep Haven georganiseerd werden. Soms kreeg je het gevoel dat het dorp allerlei belangrijke, feestelijke gebeurtenissen verzong om maar toeristen te lokken, maar Ivy zag het meer als haar welkomstfeestje.

Ze hield ontzettend van dit dorp en ze woonde hier nog maar een dag. Moest je je eens indenken hoeveel ze er tegen het einde van de zomer – nadat ze drie maanden de tijd had gehad om de namen van de mensen hier te leren kennen en vertrouwd geraakt zou zijn met dit gehucht aan het meer – van zou houden.

De tijd dat ze met haar schamele bezittingen – vier tweedehands koffers, een kartonnen doos met foto's, een vuilniszak met *The Elements of Legal Style*, *How to Argue and Win Every Time* en *To Kill a Mockingbird*, en het belangrijkste, haar groene, vintage beach bike – achter in haar rode Nissan Pathfinder had rondgetoerd, was voorbij.

Het werd tijd dat ze zich settelde – en vrienden maakte.

Goed, een vriend *kopen* was toch net iets anders, maar het feit dat haar geld zou bijdragen aan de plaatselijke hulpdiensten, leek haar wel een goede zaak. En als Ivy *iets* had geleerd van het opgroeien in kindertehuizen en pleeggezinnen, was het wel dat je het systeem moest bespelen om te krijgen wat je wilde hebben.

Eigenlijk moest ze beginnen met uitpakken, want morgenochtend moest ze al aan het werk, maar ach, hoelang zou het nou helemaal duren om je te settelen in het piepkleine, gemeubileerde appartementje boven de garage van de Footstep of Heaven Bookstore and Coffeeshop? En met haar nieuwe baan als assistent-aanklager verwachtte ze meer dan genoeg vrije tijd te hebben. Dus toen de schemertinten van de invallende avond haar naar de romantiek van een wandeling langs de haven van Deep Haven lokten, liet ze zich gewillig meevoeren.

Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het

laatst een ontspannen wandeling had gemaakt, waarbij ze stilstond voor etalages en op haar gemak de huizenadvertenties las die achter het raam van een plaatselijk makelaarskantoorje hingen.

Mooi appartement met twee slaapkamers langs Poplar Lake. Ze stelde zich voor hoe de geur van de naaldbomen haar elke morgen zou wekken, het getjilp van kardinalen en mussen als ze op de veranda een kop koffie zou drinken.

Maar ze hield van de drukte in het plaatsje Deep Haven. Het lag op de oever van Noord-Minnesota, twee uur rijden bij de bewoonde wereld vandaan. In de achterliggende decennia was het oorspronkelijke vissersdorp veranderd in een verborgen juweeltje voor toeristen, met genoeg charme om Ivy uit haar duplexwoning in Minneapolis te lokken en haar dromen op hol te laten slaan.

Dromen over een thuishaven, om precies te zijn. Een plek om te wonen. Vrienden. Misschien zelfs een hond. En hier, in een plaatsje waar eigenlijk iedereen zich thuis voelde, zou ze die dingen vinden.

Ze kwam langs een winkel vol lekkernijen en een cadeau-shop, en langs het raam van World's Best Donuts, waar de geur van verse donuts haar bijna naar binnen lokte. Op de hoek van de straat hoorde ze de muziek en ze volgde het geluid, tot ze bij de veteranenbar kwam. Fords F-150, jeeps en een handvol SUV's vulden de onverharde parkeerplaats ter grootte van een postzegel.

Ze bleef bij de ingang staan, las de poster met de activiteiten voor die dag en tuurde toen door de ramen. Achter een uit houten panelen opgetrokken bar en een aantal lange, rechthoekige tafels stond op het podium een man, die een vishengel omhooghield.

En dat was het moment dat Deep Haven zich naar haar uitstrekte en haar aan de haak sloeg.

'Ga je naar binnen?'

Ze had zich omgedraaid naar de stem en een lange, stevig gebouwde man van middelbare leeftijd met donker haar en een spijkerjack aan zien staan. Een vrouw met blond haar had haar vingers door die van hem gevlochten.

‘Ik, eh...’

‘Ga lekker mee naar binnen,’ zei de vrouw. ‘We beloven dat we niet zullen bijten. Nou ja, op Eli hier na dan. Wat hem betreft kan ik niets beloven.’ Ze had geglimlacht, geknipoogd en Ivy had gevoeld hoe haar hart alles in één grote hap inslikte. Ach, waarom had ze nooit geleerd om haar verwachtingen wat te temperen? Het leven had haar ondertussen toch wel wijzer gemaakt?

Eli had zijn hoofd geschud en goedmoedig gegromd, om zijn aandacht vervolgens van zijn vrouw naar Ivy te verplaatsen. ‘Luister, het is voor het goede doel. Onze brandweer heeft een nieuwe wagen nodig en de paar man ambulancepersoneel heeft meer training nodig. Je hoeft niks te kopen, maar misschien dat je kunt helpen om de biedingen wat op te schroeven.’ Hij knipoogde. ‘Maar aan niemand vertellen dat ik dat tegen je heb gezegd.’

Ze lachte. ‘Ik ben Ivy Madison,’ zei ze met te veel enthousiasme in haar stem. ‘De nieuwe assistent-aanklager van dit district.’

‘Ik had het kunnen weten. Eli en Noelle Hueston.’ Noelle stak haar hand uit. ‘Eli is de voormalige sheriff. Vandaar dat we ons chequeboek hebben meegenomen. Kom, dan zal ik je vertellen op wie je moet bieden.’

Op *wie* ze moest bieden?

Ivy was hen naar binnen gevolgd en had daar de drukte in zich opgenomen. Er hingen foto’s van soldaten, in metalen lijsten, samen met enkele ledenlijsten, die door de neonverlichting van de bar werden beschenen. De geuren van gefrituurde kippenvleugeltjes en bier, en de verhalen van oorlogsveteranen waren in de donkere, houten panelen van de wanden gedrongen.

Er vormde zich een rij rond de pooltafel achter in de ruimte

– zo te zien sporters die hun gloriетijd al even achter zich hadden gelaten – en overall stonden glazen cola en bier op ronde tafels. Twee mannen gooiden darts in een elektronisch bord.

Vervolgens verplaatste haar blik zich naar een man die in zijn eentje in de buurt van de jukebox zat en tot haar schrik herkende ze hem.

Jensen Atwood.

Heel even overwoog ze om een praatje met hem te gaan maken. Niet dat hij haar zou herkennen, maar misschien als ze zich aan hem zou voorstellen en hem vertelde dat zij degene was die zijn geweldige pleidooiovereenkomst in elkaar had gedraaid... Ja, dat was een sterk staaltje advocatuur geweest. Van het soort dat haar uiteindelijk hier, op haar droomplek, had doen belanden en haar haar droombaan had bezorgd.

Maar Noelle blikte achterom en knikte naar Ivy dat ze haar moest volgen, dus liep ze achter hen aan naar een vrije tafel.

‘Elk jaar, op de laatste avond van het midzomerfestival, hebben we een liefdadigheidsveiling. Het is een behoorlijk groot gebeuren geworden,’ zei Noelle, die naar een serveerster gebaarde. Ze kwam naar hen toe en Eli bestelde een emmertje vleugeltjes en wat chocoladepinda’s. Ivy vroeg om een cola.

‘Wat veilen ze eigenlijk?’

‘O, visspullen. Boten. Sneeuwblazers. Soms een weekje vakantie in Cancún. Wat mensen dan ook maar willen inzetten voor het goede doel. Maar dit jaar staat er iets speciaals op de agenda.’ Noelle boog zich naar haar toe en haar ogen twinkelden. Ivy vond haar nu al aardig. En ze vond het ook leuk hoe Eli Noelles hand vasthield. Hoe zou het zijn om zo van iemand te houden? Dat soort liefde... Ivy had een paar wensen en die had ze allemaal op het leven hier, in Deep Haven, geprojecteerd.

‘Wat dan?’ vroeg Ivy.

‘Ze veilen de plaatselijke vrijgezellen.’

Alsof hij erop had staan wachten, stapte de vrijgezelle hout-hakker het podium op.

Ivy nam een slokje van haar cola en keek naar wat zich voor haar neus afspeelde.

‘Ga jij bieden?’ vroeg Noelle.

Ivy haalde een schouder op.

De houthakker ging weg voor tweehonderd dollar – iets te veel naar Ivy’s idee – naar een vrouw die een hoofdband met de print van een elandgewei erop droeg. Toen hij zijn spieren voor haar spande op het moment dat hij van het podium stapte, joelde het publiek.

Daarna beklom een netjes geschoren, knappe, jonge man het podium, onder de aanmoedigende kreten van een wat jonger publiek vooraan. ‘Dat is mijn zoon,’ zei Noelle, die duidelijk van het spektakel genoot. Hij leek een jaar of negentien, twintig, was lang en droeg een T-shirt van de universiteit van Minnesota, Duluth. Hij had de bouw van een atleet en liep er ook naar.

‘Hij speelt basketbal voor de UMD Bulldogs,’ zei Noelle. Ze deed het eerste bod en kreeg als reactie een boze blik van de jonge man op het podium.

Er brak een complete oorlog uit op de voorste rij. ‘Zal ik ook bieden?’ vroeg Ivy. Niet dat ze wist wat ze zou moeten met een vrijgezel die tien jaar jonger was dan zij. Misschien kon ze hem haar gazon laten maaien.

‘Nee. Bewaar je geld voor Owen Christiansen.’

Waarschijnlijk een andere houthakker uit het bos, met een flanellen overhemd en de manieren van een grizzlybeer. Ivy glimlachte en keek Noelle vragend aan.

‘Misschien heb je wel van hem gehoord. Hij speelt ijshockey voor de Minnesota Wild.’

‘Nee, het spijt me.’

‘Hij is min of meer een plaatselijke held. Hij speelde voor het team hier en werd meteen na de middelbare school opgepikt door de Wild.’

‘Ik ben niet echt een ijshockeyfan.’

‘Schat, je kunt niet in Deep Haven wonen en geen ijshockeyfan zijn.’ Noelle grijnsde en wendde zich af toen de kippenvleugeltjes arriveerden.

Ivy negeerde het feit dat die woorden een gevoelige snaar raakten. Ze wilde juist zo graag in Deep Haven wonen...

Noelle bood haar een vleugeltje aan, maar Ivy bedankte. ‘Owens ouders, John en Ingrid Christiansen, hebben een resort, een kilometer of acht buiten het dorp. Het is een van de oudere resorts. Zijn overgrootvader streek hier aan het begin van de twintigste eeuw neer en zette een houthakkerskamp op. Uiteindelijk werd het een van de drukst bezochte recreatieplekken aan de noordelijke oever van het meer, hoewel ze met de huidige economische situatie waarschijnlijk net als de rest van de resorts van Deep Haven moeite moeten doen om het hoofd boven water te houden. Ik ben ervan overtuigd dat Owens verschijning op de veilinglijst voor wat gratis publiciteit zal zorgen. Owen is de jongste van het stel, een van de zes kinderen. Je zult ze allemaal wel een keer ontmoeten, want op twee na wonen ze allemaal nog in Deep Haven.’

Een roodharig meisje won de vrijgezel op het podium en rende naar voren om haar prijs op te eisen. Ivy vluchtte naar het damestoilet.

Wat als ze een bod op Owen deed? Echt, het laatste wat ze op dit moment kon gebruiken, was een echte vrijgezel. Iemand op wie ze verliefd zou kunnen worden en die zo makkelijk haar hart zou kunnen breken.

Misschien kon ze de bewuste vrijgezel vragen om haar een rondleiding door Deep Haven te geven. Om haar bij te praten over ijshockey. Het zou voor haar in elk geval een beetje sociaal gewicht in de schaal leggen als ze werd gezien met de held van het dorp.

Ze hoorde door de deur van het toilet heen hoe de aankondiger het publiek warm maakte voor het volgende te veilen stuk op twee benen, waarna er applaus volgde op het moment

dat de hoofdattractie het podium besteeg. Ze liep de zaal weer in en ging bij de bar staan om de dorpsheld eens wat beter te bekijken.

Ze kweekten hier in de noordelijke bossen flinke maatjes. Hij stond in de dubbele rust van een soldaat en zag er met zijn brede schouders en zijn gespierde armen, die een aanslag vormden op de rek van de mouwen van zijn donkergroene T-shirt met de tekst *Evergreen Resort – memories that live forever*, inderdaad uit als een ijshockeykampioen. Verder droeg hij een spijkerbroek die zijn benen helemaal tot aan zijn boots omsloten. De man oogde als een onneembare vesting, zonder ook maar een glimpje van een lach op zijn gezicht; daar trok je geen klanten mee.

Eigenlijk zag hij eruit alsof hij net met een ijshockeywedstrijd keihard tegen de zijwand was gebeukt en vervolgens met een onuitwisbare sneer weer overeind was gekomen; hij was kennelijk niet al te gelukkig met het feit dat hij als hoofdattractie op het podium van de veteranenbar stond.

‘Kom maar op! Wie doet vanavond een eerste bod op onze Deep Haven-vrijgezel?’

Ivy keek om zich heen. Je kon een speld horen vallen. Er was duidelijk iets niet helemaal in de haak. Ze wierp een blik op de plek waar Jensen Atwood had gezeten en zag dat zijn stoel leeg was.

Ze zag de man op het podium duidelijk slikken. Ongemakkelijk bewegen. Zijn lippen tuiten. Och, arme Owen. Haar hart bonkte tegen haar ribben. Ze wist precies hoe het voelde om niet gewenst te zijn.

‘Honderd dollar? Wie heeft er vanavond iets over voor onze plaatselijke held?’

Ze keek nog eens om zich heen en zag klanten een andere kant op kijken, alsof ze zich een beetje geneerden. Zelfs Eli en Noelle hadden opeens opmerkelijk veel interesse in hun eten.

Owen zuchtte en schudde mismoedig zijn hoofd.

Toen kneep de pijn van dat moment de woorden uit Ivy's borst. 'Vijfhonderd dollar!'

Alle blikken draaiden haar kant op en heel even voelde ze de vreemde, maar vreselijk voorspelbare neiging om ervandoor te gaan. Maar de woorden waren al over haar lippen gerold, dus deed ze een stap naar het podium toe. 'Ik bied vijfhonderd dollar,' zei ze nog eens, en ze probeerde zo zeker mogelijk te klinken.

Ivy wierp een blik op Noelle en verwachtte een goedkeurend knikje te krijgen, maar ze zag een uitdrukking op haar gezicht die ze alleen maar als paniek kon bestempelen. Was zij niet degene geweest die haar had aangeraden om op de man te bieden?

Op dat moment hoorde ze vanaf het podium: 'Nou, dat is wat mij betreft een prima bod! Verkocht, aan de vrouw met het witte jasje. Dame, kom maar naar het podium om je veilingstuk in ontvangst te nemen.'

Nog steeds werd er geen woord gezegd. Er werd niet geklapt, niet gejoeld, helemaal niets. Ivy zei ook niets en haar blik kruiste die van de man op het podium. 'Ik zie hem wel bij de bar,' zei ze met een klein stemmetje.

Owen keek al net zo opgelucht als zij dat ze niet het een of ander publieke spektakel hoefden op te voeren. Hij liep het podium af en de veilingmeester kondigde de band aan. De mannen achterin gingen verder met poolen.

Ivy *moest* het weten. Ze glipte tussen de mensen door naar Noelle. 'Wat is er aan de hand? Ik weet dat hij een beetje ruig over komt, maar -'

'Dat is Owen niet,' zei Noelle, die haar vingers aan een servetje afveegde. Ze wierp een blik langs Ivy, waarschijnlijk op de vreemdeling die ze zojuist had gekocht.

'Wat?'

'Owen kon niet komen. Dat is Darek Christiansen. Zijn oudere broer.'

Ivy draaide zich om en zag hoe haar veilingstuk zich een weg zocht door de menigte. Hij stopte nergens voor een praatje en sloeg zelfs geen vrienden op de rug.

Het leek erop dat ze op de paria van Deep Haven had geboden.

Noelle bevestigde haar vermoedens. ‘Zet je maar schrap, schat. Je hebt zojuist de minst populaire vrijgezel van het dorp gekocht.’

Alles in Darek vertelde hem dat hij moest doorlopen, zo de veteranenbar uit, tot hij zijn jeep had bereikt, om dan vol gas de heuvels in te scheuren.

En zich te verbergen.

Hij zou Owen wat aandoen, de volgende keer dat hij hem zag, wat nog wel even kon duren, gezien de verplichtingen van het joch.

Sorry, broer, ik haal het niet vandaag. Ik heb een fotoshoot. Had Owen dat niet eerder kunnen bedenken en zijn o zo drukke schema niet kunnen aanpassen? Maar Owen dacht niet verder dan trainen, het verbeteren van zijn schaatstechnieken en het updaten van zijn Facebookstatus. De laatste keer dat Darek had gekeken, had zijn broertje van twintig 32.876 fans.

Darek had nog geen veertig vrienden op zijn eigen pagina. Niet dat hij die telde, maar het leek wel een beetje zijn leven weer te geven.

Op het moment dat Darek het telefoongesprek met Owen had beëindigd, had hij eigenlijk moeten maken dat hij wegkwam. Hij had Tiger in de jeep moeten zetten, de boot moeten opladen en naar een verlaten meer op zoek moeten gaan. Maar goed, hij was uiteindelijk in deze situatie verzeild geraakt door zijn hoofd te verliezen en zijn verantwoordelijkheden te negeren.

Dus in plaats van te gaan vissen, had hij een misplaatste hoop

gekoesterd. Hij had gehoopt dat het stigma, het geroddel, uiteindelijk een stille dood was gestorven en dat hij misschien weer een begeerde vrijgezel zou worden. Iemand die gewoon een nieuwe start wilde maken, voor zichzelf en voor zijn zoontje.

De bijna doodse stilte in het zaaltje toen ze zijn naam hadden omgeroepen en hij naar voren was gekomen om de plaats van zijn broertje in te nemen, bevestigde echter dat het stigma dat aan hem kleefde, nog springlevend was.

Darek liep langs de bar, waar zijn vrienden van de middelbare school hem een gespannen glimlach toewierpen.

Hij had nog geen enkele Deep Haven Huskie het podium zien betreden om hun lichaam te verkopen... Nou ja, niet echt zijn lichaam en ze verwachtte niet echt een date, of wel? Eigenlijk wist hij niet wat hij daar op dat podium nou precies had verkocht.

Darek wierp een blik op zijn vader, John, die aan het einde van de bar zat en met twee handen een glas Sprite vasthield. Hij had de bouw van een linebacker – hij was groter dan al zijn zoons – en had in zijn jonge jaren als fullback voor de Minnesota Gophers gefungeerd. Dat hij uiteindelijk ijshockeyers had voortgebracht, was waarschijnlijk te danken aan het feit dat hij elke winter een schaatsbaan had vrijgemaakt op het meer.

‘Goed gedaan, zoon,’ zei zijn vader, die hem bij een arm greep.

‘Dit was een slecht idee,’ mompelde hij, en hij bleef staan.

‘Vijfhonderd dollar klinkt niet echt slecht. Je was de duurste vrijgezel van vanavond. Dat haalt gegarandeerd het nieuws.’

‘Geweldig,’ zei Darek. Maar zijn vader had gelijk. Hij had hiermee wat beroering veroorzaakt en hopelijk zou hun dat wat goodwill opleveren voor hun vakantieplek aan het meer, Evergreen Lodge Outfitter and Cabin Rentals, dat de meeste mensen gewoon het Evergreen Resort noemden.

‘Ken je de vrouw die op jou heeft geboden?’

Darek keek de ruimte rond. Hij had haar vanaf het podium,

met al dat felle licht, niet goed kunnen onderscheiden, maar hij dacht iemand met rood haar, dat bijeen was gebonden in een slordige paardenstaart, en een wit spijkerjasje aan te hebben zien staan. Ze was niet lang, zo rond de één meter vijfenzestig, en niet superslank.

Op dat moment zag hij haar. Ze zat naast Noelle Hueston en staaarde naar hem alsof ze... nou ja, een of ander gedrocht had gekocht.

Darek wendde zich af, zijn lippen vormden een dunne, grim-mige lijn. ‘Nee, ik ken haar niet.’

Zijn vader zei wijselijk niets, nam een slok van zijn Sprite, en zei toen: ‘Knappe meid.’

‘De volgende keer dat je je eigen vlees en bloed wilt verko-pen, kies dan een andere zoon.’

Hij zag de afkeurende, vermoeide blik van zijn vader toen hij zich omdraaide om te vertrekken, en daar werd hij alleen maar chagrijniger van.

Niemand uit Deep Haven, geen levende ziel, had op hem geboden. Wat was nou eigenlijk het verschil tussen bijvoorbeeld de voorgaande twee vrijgezellen en hem?

Goed, misschien was dat geen eerlijke vraag. Geen van twee liep rond met het stigma dat ze de jongste weduwnaar van het dorp waren.

Hij wierp een blik op de stoel waarop Jensen Atwood – zelf-genoegzaam, rijk, een chic, leren jack aan, zijn haar kort en modieus geknipt, uitdagende ogen – had gezeten. Ja, hij had de man achterin, naast de jukebox, zien zitten, alsof niemand hem daar zou opmerken. Hij had nogal lef om zich hier te vertonen en Darek was bijna van het podium gesprongen om hem te lijf te gaan. Dat zou een show zijn geweest waar de dorpelingen wel op hadden willen bieden – een krachtmeting tussen Jensen en Darek. Eindelijk.

In plaats daarvan had hij die gozer met een aantal veelzeg-gende blikken de zaal uit gewerkt. Het voedde de woede bin-

nen in hem en gaf hem de kracht om daar als een idioot op het podium te blijven staan, terwijl het hele dorp ongemakkelijk op hun stoelen heen en weer schoof.

Tot er met geld werd gesmeten.

Vijfhonderd dollar.

Poeh, die gooide haar geld makkelijk over de balk.

En wat voor soort vrouw betaalde vijfhonderd dollar voor een man die ze niet kende? Hopelijk wilde ze geen echt afspraakje. Hij was namelijk niet bepaald het type dat van afspraken hield.

Eigenlijk was hij helemaal geen type voor afspraken.

Darek schudde zijn hoofd en liep naar buiten.

Hij bleef even op het trottoir staan, zoog een diepe teug frisse lucht naar binnen om de geur van sigarettenpeuken, whisky en roddels die als een laag vuil aan hem bleef plakken van zich af te schudden. De maan was opgekomen en wierp een melkachtig schijnsel over de handelspost, het Blue Moose-café en de haven, waar het een glazuurlaag op de golfjes toverde.

Hij voelde zijn hart in zijn borst hameren en hij haatte het hoe makkelijk zijn schuldgevoelens met hem op de loop gingen en hem dwars en nors maakten. Hij zou in elk geval even zijn trots moeten inslikken – wat daar tenminste nog van over was – en een praatje gaan maken met de vrouw die flink voor hem had gedokt. Of eigenlijk, voor het goede doel.

Maar in plaats daarvan liep hij iets bij de deur vandaan en haalde zijn telefoon tevoorschijn om naar huis te bellen.

‘Hé, waar ga je heen?’

Hij draaide zich om en drukte zijn telefoon weer uit. Zijn ‘eigenaar’ was hem het veteranencafé uit gevolgd. Een vuurtoren met groene ogen en sproeten, met een wit spijkerjasje aan, zoals hij had menen te zien, met daaronder een T-shirt en om haar hals een groen sjaaltje. Ze reikte ongeveer tot aan zijn schouders, maar ze plantte kordaat haar handen in haar zijden en keek hem recht in zijn ogen.

‘Ik dacht dat wij een date hadden?’

‘Is dat wat je wilt? Een date?’ Hij had het helemaal niet zo scherp, zo boos bedoeld, en hij kon het haar niet kwalijk nemen dat ze haar mond opendeed, alsof ze een klap in haar gezicht had gekregen.

‘Nee, ik, eh –’

‘Waarom heb je me dan gekocht? En waarom in vredesnaam *vijfhonderd* dollar? Ik bedoel het niet verkeerd, hoor, maar dit komt een beetje wanhopig over.’

Pff... Hij was duidelijk de controle kwijt over elk beetje fatsoen dat hij nog in zijn lijf had. Maar hij hield er niet van om vernederd te worden.

Of het bezit te zijn van iemand anders.

Om precies te zijn, hield hij van dit hele gedoe het gevoel over dat hij klem zat, alsof hij in een hoekje werd gedrukt. En dat kon hij missen als kiespijn, want zo had hij zich al veel te vaak gevoeld.

Haar mond ging weer dicht en ze kneep haar ogen een beetje samen. ‘Ik ben niet wanhopig. Om je de waarheid te vertellen, ik had medelijden met je.’

Dat verdiende hij waarschijnlijk, ondanks dat het hem op een zijspoor zette. Hij liet zich echter niet kennen en bleef haar met een ijskoude blik aankijken, iets wat hij had geleerd van zijn jaren op de ijsbaan. ‘Goed, laten we het dan maar meteen afhandelen. Wat wil je van me?’

‘Ik –’

‘Je moet weten dat ik niet zoals die andere gasten daarbinnen ben. Als je alleen maar op zoek bent naar een verzetje, heb je de verkeerde te pakken. Ik kan je waarschijnlijk wel aan een van mijn oude schoolmaten koppelen –’

‘Goed, stop. Blijf jij maar ver bij me uit de buurt.’ Ze draaide zich met een ruk om en beende weg over het trottoir, en op eens besepte hij dat hij een enorme sukkel was.

‘Wacht!’

Ze stak een hand op. ‘Vergeet het maar! Je hebt gelijk. Dit was een slecht idee.’

Hij rende achter haar aan. Man, die liep snel voor zulke korte benen. ‘Luister, het spijt me. Echt. Maar je wilt gewoon geen afspraakje met me. Als je het vraagt, vermoed ik dat je je geld wel terugkrijgt.’

‘Ik *wil* het niet terug.’

Ze stond niet stil en hij moest flink doorlopen om haar bij te houden.

‘Maar wat wil je dan *wel*? Waarom heb je me gekocht?’

Ze stond buiten adem stil en drukte haar vingers tegen haar ogen. O nee, ze huilde, of niet?

Hij slikte en zijn keel stond in brand. Hij hoorde zijn eigen woorden en wilde dat hij niet altijd bot reageerde op de gevoelens van anderen.

Jij bent zo egoïstisch.’ Felicity. Hij hoorde haar stem in zijn hoofd; altijd in zijn hoofd.

‘Het spijt me,’ zei hij zacht, terwijl hij zijn handen in zijn zakken stopte. De wind kreeg vat op zijn woorden en slingerde ze in de richting van het meer. ‘Maar ik ben gewoon de laatste persoon met wie je in het dorp wilt worden gezien.’

Ze zuchtte en wendde haar hoofd af. ‘Ach, ik heb hoe dan ook niemand anders.’ Haar stem kroop onvast en breekbaar om de boosheid en de irritatie heen en nestelde zich in zijn binnenste, op dat plekje dat hij had gereserveerd voor Tiger. Hij temperde zijn toon. ‘Ben je hier voor het weekend?’

‘Nee. Ik woon hier.’ Ze zei het met een sprankje vastberadenheid, alsof ze zichzelf moest zien te overtuigen.

‘Echt? Ik ken bijna iedereen in dit dorp en —’

‘Ik ben hier gisteren heen verhuisd. Ik ben de nieuwe assistent-aanklager.’

O-o... Hij had gehoord dat de huidige assistent-aanklager ontslag had genomen om zich fulltime aan het moederschap te wijden. Hij zou het gaan missen, hoe ze zijn maandelijkse tele-

fontjes tolereerde. Maar iemand moest Jensen in de gaten houden, toch? Hij keek naar de boze vrouw die voor hem stond en grijnsde toen hij zich haar reactie probeerde voor te stellen als Jensen opnieuw met een straatverbod dreigde.

En misschien zou Darek dan degene zijn die een paar jaar taakstraf voor de boeg had.

‘Sorry,’ zei hij nog eens.

Ze haalde haar ene schouder op.

‘Misschien... misschien zou ik je kunnen helpen om wat meubilair te versjouten, hout te hakken of gras te maaien, of zoiets?’

Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Nou, ik moet een hele aanwinst voor je zijn als je aanbiedt om mijn gazon te maaien, in plaats van dat je in het openbaar met me wilt worden gezien.’

‘Nee, ik –’

‘Maar zoals ik al zei, je bent vrij.’

‘Maar dat is helemaal niet mijn bedoeling. Je hebt me eerlijk gekocht.’

Ze tuitte haar lippen.

‘Ik heb een idee,’ zei hij opeens. ‘Kom.’

Ze keek hem fronsend aan en om eerlijk te zijn had hij wel weer genoeg gesmeekt. Hoe kwam het dat hij zo diep gezonken was? Hij draaide zich om en liep naar de jeep, die een stukje verderop in de straat stond geparkeerd.

Hij keek niet achterom, maar hoorde haar voetstappen. Toen hij de auto bereikte, hield hij als een echte heer de deur voor haar open, hoewel hij beseftte dat het een beetje laat was om de gentleman uit te hangen.

Ze keek hem aan voor ze instapte, haar ogen groot en glanzend in het maanlicht. Hun blikken kruisten elkaar en voor het eerst viel het hem op hoe mooi ze waren, zo met die gouden vlekjes aan de rand.

‘Ik ben ongevaarlijk, ook al ben ik dan niet zo charmant.’

‘Ik heb vrienden die achter je aan komen en je vermoorden als ik zoekraak.’

‘Ongetwijfeld.’ Hij haalde diep adem en stak zijn hand uit. ‘Darek Christiansen, gids van Deep Haven, die u geheel ten dienste staat, edele dame.’

Ze keek even naar zijn hand en voelde iets in haar binnenste verschuiven. ‘Ivy Madison,’ zei ze, en toen liet ze met een glimlach een van haar kleine handen in de zijne glijden.

De volle kracht van die glimlach bereikte hem en gleed kolkend naar binnen, warm en overmoedig, en het bracht hem van zijn stuk. Hij liet haar hand los, slikte en deed een stap naar achteren.

Ze stapte in de jeep en greep naar de veiligheidsgordel, haar blik nog steeds op hem gericht toen hij het portier dichtdeed.

O, jongens...

Misschien had hij moeten wegrennen, toen hij daar de kans nog voor had.

Jensen zat in de buurt van de veteranenkroeg in de pick-up van Pine Acres – de auto waarmee hij naar het dorp ging als hij niet herkend wilde worden – en keek toe hoe Darek het meisje kreeg. Alweer.

En waarom ook niet? Darek Christiansen won altijd.

Vanavond had hij Jensen net zo lang met ijskoude blik aangekeken tot hij wel gedwongen was om naar buiten te glippen. Het laatste wat Jensen wilde, was een gevecht. Vooral nu hij nog maar zes weken taakstraf had te gaan. Hij zat er niet op te wachten dat een rechter zou beslissen dat hij niet genoeg spijt had en dat zijn taakstraf zou worden omgezet naar een verblijf achter de tralies.

Jensen kon zich er maar beter gewoon bij neerleggen dat Darek nou eenmaal altijd won. De eerste frustraties stamden uit de tijd dat ze beiden in de vierde zaten en op ijshockey gingen, maar de onderlinge strijd verhevigde toen ze beiden – zelfs na-

dat Jensen was verhuisd naar een andere plaats – elke zomer terugkeerden om te worden opgemerkt door Felicity.

Natuurlijk had Jensen enkele goede momenten gekend. Zoals die zomer dat Darek naar Montana verdween om met de Jude County Hotshots de bosbranden in het Glacier National Park te bestrijden, nadat Jensen zijn eigen dromen om brandweerman te worden in de wilgen had gehangen. Hij en Felicity hadden toen bijna iets blijvends met elkaar gekregen, en dat zou waarschijnlijk ook zijn gebeurd als Darek niet bruinverband en vol overmoed was teruggekeerd.

Uiteraard was Darek uiteindelijk ook nog eens met Felicity *getrouwd*. Dat was een behoorlijke verrassing geweest voor Jensen. Maar goed, hij betwijfelde of Darek het zelf wel had zien aankomen.

Hij keek toe hoe Darek en de vuurtoren in zijn Jeep Wrangler het dorp uit reden. Heel even overwoog hij om weer naar binnen te gaan om de Blue Monkeys te horen spelen; dat was tenslotte de reden geweest dat hij naar de veiling had durven gaan. Hij kwam normaal gesproken pas laat aanzakken voor de band, en verborg zich dan ergens achterin in een donker hoekje, zodat niemand hem zou opmerken. Maar vandaag had hij zich vergist in de tijd en nu zou hij voor zijn gevoel een flater slaan als hij weer naar binnen zou gaan.

Hij had nog wel een *klein* beetje trots over.

Jensen startte de auto en reed weg.

Nog honderd uur en dan zou hij weer vrij zijn. Dan kon hij Deep Haven achter zich laten en zou hij nooit meer achterom kijken. Misschien zou hij wel helemaal doorrijden naar Californië of zelfs Mexico, waar hij een andere naam zou kunnen aannemen en het stof van zijn verleden van zijn schoenen zou kunnen schudden.

Boven op de heuvel die uitzicht bood over het dorp, onderdrukte Jensen de neiging om uit het raampje aan de passagierskant te kijken naar de verspreide lichtjes waaruit Deep Haven

nu bestond. Ogen, die hem nakeken, knipperend en beschuldigend.

Hij hield zijn blik op de weg gericht en remde af toen hij de pick-up de bocht, die was uitgehouwen in het graniet en waar de berm verdween, door stuurde. Zijn handpalmen werden vochtig en hij merkte dat hij zijn adem inhield.

Hij kon niet wachten tot hij zou kunnen verdwijnen. Maar voor het zo ver was, moest hij nog enkele plekken zien te vinden waar hij met de pet in de hand om uren zou moeten smeken. Deep Haven leek vastbesloten te zijn om te voorkomen dat hij zijn taakstraf kon afronden, vooral de laatste tijd. Vrijwilligersbaantjes waren beperkt tot maximaal tien uur per week en op sommige plekken, zoals bij de bijlessen na schooltijd, wilden ze hem niet hebben.

Het feit dat hij zijn middelbareschooldiploma had gehaald en zich door de eerste twee jaar van een studie rechten had weten te worstelen, maakte blijkbaar geen verschil voor de onderwijzers Engels die alle zeilen moesten bijzetten om hun leerlingen aan het lezen te krijgen.

Nee, als de burgers van Deep Haven hun zin hadden gekregen, zou hij in de geschiedenis van het dorp de eerste zijn geweest die publiekelijk was gestenigd.

Hij sloeg af bij de splitsing, de verharde weg op die om Evergreen Lake heen liep, helemaal naar de bewaakte woonwijk Pine Acres. De elektronische poort waar je een pasje voor nodig had, zou je nogal overdreven kunnen vinden, maar toen zijn vader zich op de onroerendgoedmarkt stortte en het luxe vakantiepark uit de grond had gestampt, had hij ze verhuurd onder het mom van 'veilige vakantiehuizen'. En hij had woord gehouden. In elk geval voor de bewoners van het park.

Toen Jensen de poort door reed, merkte hij op dat er herten aan de bessenstruiken in de buurt van de ingang hadden geknaagd. Hij zou ze moeten bijknippen en er misschien wel iets op moeten spuiten. Ook een van de lampen die automatisch

aansprongen als er iemand aankwam, had het kennelijk be-
geven en iets verder zag hij dat er een boom was omgewaaid
langs een van de oprijlanen. Hij zou morgen de rommel moe-
ten opruimen.

Hij moest hoe dan ook het gras maaien en het schilderwerk
aan de garage van de familie Miller afmaken – een project
waarvan zijn vader vond dat het hem van de straat hield en dat
het wat goodwill zou kweken. De familie Miller, eigenaar van
een bioscoopketen, was tenslotte een van de grootste cliënten
van zijn vader.

Jensen liet zijn auto de oprijlaan van zijn vaders enorme va-
kantiewoning op rollen en parkeerde de pick-up naast het huis.
Toen hij uitstapte, zorgden de sterren voor een deken van bril-
lantjes, onschuldig en helder. Ze leken zo dichtbij te staan dat
hij de neiging kreeg om een hand uit te strekken en er eentje
aan te raken. De wind ritselde door de witte dennen, de ber-
ken, de populieren en de wilgen die het terrein omzoomden.

Bewegingssensoren merkten zijn aanwezigheid op en heel
even werd hij verblind door het felle licht van de lampen, die
aangingen toen hij bij de zijdeur in de buurt kwam. Hij liep het
duister van de garage in en nam niet de moeite om het licht aan
te doen. Hij bleef even staan, trapte zijn schoenen uit en liep
vervolgens de trap op, naar de woonkamer. Boven stroomde
het maanlicht naar binnen door de grote ramen die uitzicht
boden op het meer en even leek het net alsof de vloer in de
boenwas gezet was. Het plafond, dat zich twee verdiepingen
boven zijn hoofd bevond, hield de stilte van het enorme huis
gevangen en vaag rook hij nog de geur van de snoekbaars met
boter en dille die hij tussen de middag had gebakken. Hij gooide
zijn sleutels op het granieten aanrecht, trok een deur van de
dubbele, roestvrijstalen koelkast open en keek of er iets van zijn
gading in lag. Wat dan ook.

Hij pakte een grote fles limonade, draaide de dop eraf en liep
naar het achterterras.

Het meer rimpelde in het duister en vingers van licht speelden piano over het wateroppervlak. Hij kon nauwelijks iets zien van de verlichting van Gibs, de burens, dat door het bos en over het zandstrand speelde. Hij zou de oude man eens een bezoekje moeten brengen om te zien hoe het met hem ging. Op het strand lag een kano als bewijs van een bezoekje van zijn kleindochter Claire. Ze vond het heerlijk om het hele meer over te peddelen.

Jensen wilde niet gluren, maar hij vond het leuk om naar haar te kijken. En wat moest hij anders doen?

Aan de andere kant van het meer, bijna recht tegenover Pine Acres, zag hij de verlichting van het Evergreen Resort.

Ooit waren Darek en hij de koningen van Evergreen Lake geweest.

Hij zette zijn glas limonade op de balustrade en haalde zijn mondharmonica tevoorschijn.

De klanken van het *Cry! Cry! Cry!* van Johnny Cash echen over het meer, lang en nasaal. Misschien was dat een beetje erg melodramatisch, maar vanavond kon hij het niet laten. *You'll call for me, but I'm gonna tell you bye, bye, bye...*

Hij luisterde naar het wegstervende geluid toen het liedje was afgelopen. Het was soms zo makkelijk om zijn ogen te sluiten en zichzelf te verliezen in herinneringen. De warmte van de zon op zijn huid als hij op de boeg van de kano stond, zijn voeten balancerend op de randen. Claire en Felicity zaten op het bankje in het midden en op de andere boeg, met zijn gezicht naar hem toe, stond Darek.

Jensen had de uitdaging in Dareks ogen zien schitteren, toen hij zei: 'Jij krijgt me hier niet af.'

'Let maar op.' Jensen had de kano met een speelse ruk heen en weer doen schommelen.

Felicity had een gillette geslaakt. De zomer had haar haar in warm blond veranderd en door haar weinig verhullende bikini rolden zijn ogen bijna uit hun kassen. Ze keek hem aan en

grinnikte, en hij vroeg zich af of ze zijn hart tegen zijn ribben hoorde bonken. Ze gaf hem altijd een beetje een ‘zondig’ gevoel, ook al dacht hij geen dingen die hij niet zou moeten denken. Maar goed, hij vermoedde dat dat de taak van een zendelingenkind was – zorgen dat je je gedroeg.

Maar op dit soort dagen, als de zon over zijn rug streekte en beide meisjes naar hem glimlachten, had hij helemaal geen zin om zich te gedragen.

Alleen maar om te winnen.

Jensen liet de kano opeens hard schommelen en de armen van Darek maaiden door de lucht. Hij ging bijna, maar her-vond zijn evenwicht en stampte met één voet op de rand, waardoor de kano de andere kant op slingerde.

Jensen wist overeind te blijven en stampte op zijn beurt met zijn voet op de rand, deze keer snel en hard en...

Darek gaf met dezelfde snelheid mee en plotseling was Jensen het contact met de kano kwijt. De kou van het water benam hem de adem en hij trapte hard om weer boven te komen.

Dareks hand strekte zich al naar hem uit toen hij boven water kwam. Jensen pakte hem aan – en gaf een ruk.

Zijn vriend gleed uit en plonsde eveneens het koude meer in. Hij kwam sputterend weer boven en ging Jensen te lijf. Ze worstelden met elkaar tot ze allebei hijgend aan de rand van de kano hingen.

‘Laten we de boot van je vader nemen en bij de Landing gaan eten,’ zei Felicity toen Darek een hand naar haar uitstak. Ze gaf er een tik op en wierp een blik op Jensen. ‘Alsjeblieft?’
‘Tuurlijk.’

Claire stak nu haar hand uit en hielp Jensen in de kano. Darek klom achter hem aan en ze peddelden terug naar de oever.

Gelukkig zou zijn vader niet voor het weekend terugkomen, dus kon hij ook niet mekkeren over de boot. Claire en Felicity kwamen niet veel later terug in hun zomerjurkjes en ze pikten Darek op aan de andere kant van het meer, waarna hij de po-

sitie aan het stuur innam en de boot naar het openluchrestaurant en grill stuurde.

‘Sneller, Jens!’ riep Felicity, waarop hij de gashendel naar voren drukte. Darek fronste zijn voorhoofd en er verscheen een donkere blik in zijn ogen, maar Felicity lachte en Jensen voelde zich een moment lang gelukkig.

Haar lach voelde altijd heerlijk gevaarlijk aan, alsof hij zich eraan zou branden als hij zich er te lang aan vastklemde. Hij hoorde haar af en toe nog steeds, in het duister aan de overkant van het meer. En dan proefde hij de herinnering aan die zomer dat hij haar helemaal voor zichzelf had en voelde hij de zachtheid van haar lippen. Wat een dwaas was hij geweest dat hij had gedacht dat ze, als hij het op de juiste manier zou aanpakken, misschien wel van hem zou worden. En dat hij geloofde dat dat echt was wat hij wilde.

Want ze had hem nooit toebehoord. Toen niet en later ook niet.

Hij deed zijn ogen open en staaarde het duister in, naar het licht aan de andere kant van het meer.

Hij had nooit moeten vergeten dat Darek Christiansen altijd won.